

[Hanne Severinsen]

set, at vi har prøvet at indrette flygtningelejre, og så er krigen pludselig kommet til det område, hvor flygtningelejrene blev indrettet, så det er altså ikke helt så nemt.

I øvrigt er jeg da fuldstændig enig i, at i det omfang vi overhovedet kan hjælpe folk på stedet, skal vi gøre det. Der er vi overhovedet ikke uenige.

Endelig vil jeg godt anholde, at Venstre først nu skulle have fundet ud af, at vi er tilhængere af større international handel; det har vi sandelig været hele tiden.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg skal nok prøve at blive ved med at holde mig til, at det er FN, vi taler om, og ikke NATO – for slet ikke at tale om Vestunionen, som Danmark altså ikke engang er medlem af, fru Hanne Severinsen. Selv om Venstre gerne ville, er Danmark ikke medlem af Vestunionen. Jeg er da glad for, at den danske regering ikke på Danmarks vegne har anbefalet, at Vestunionen skulle gøre hverken det ene eller det andet, for det kan vi ikke, fordi vi ikke er medlem.

Men det var måske en idé, at Danmark så – og jeg ved, at der er kræfter inden for regeringen, der gerne vil – satte lidt mere skub i udviklingen af CSCE, altså sikkerheds- og samarbejdsorganisationen for Europa, sådan at det kunne blive den regionale organisation, som FN kunne henvende sig til.

Og derved kom vi jo så tilbage til debattens emne, og det synes jeg var nok så rimeligt.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.02

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

Gert Petersen (SF):

Det er jo ikke alle fristelser, man kan modstå, og jeg kan altså ikke modstå fristelsen til indledningsvis ganske kort, når nu vi skal drøfte FN, at kommentere udenrigsministerens

strøtanke om EF som medlem af Sikkerhedsrådet. Det var en mystisk tanke, for her er kun stater medlemmer; og i Edinburgh-afgørelsen er udtrykkelig slået fast, at en stat, det er EF ikke. Det blev også for nylig bekræftet, meget stærkt endda, af den tyske forfatningsdomstol. Jeg har da heller ikke hørt noget til omtalte strøtanke siden da, og lad mig sige med det samme, at hvis jeg ikke bliver provokeret, vil jeg lade den sag ligge og vende mig til de væsentlige spørgsmål.

Euforien fra 1989-90 er blevet afløst af en dyb usikkerhed og opskræmthed. Det er, som om rumskibet Jordan er på vej ind i det næste årtusind i en tilstand af uro, usikkerhed, spænding – og for øvrigt også mere bevæbnet end nogen sinde, og det gælder også atomvåben, skal jeg hilse og sige. Selv om der har været så megen tale om nedrustning, har vi – men desværre spredt på endnu flere lande – næsten lige så mange atomvåben, som vi havde for 10 år siden.

Vi er i en økologisk krise som følge af voksende befolkningstal og i særlig grad som følge af håndteringen af den teknologiske udvikling. Så kan vi glæde os over, at demokratiet har gået sin sejrsgang. Menneskerettighederne er nok – jeg kommer tilbage til det – alt taget i betragtning blevet styrket, selv om der også her er mange, mange vanskeligheder og mange spørgsmålstejn.

Men ikke desto mindre bliver helhedsbilledet, at dette rumskib, kloden Jordan, ruller ind i næste årtusind i en meget anspændt situation, og egentlig var der jo meget, der talte for en Æn Verdens Regering, som man talte så meget om lige efter 1945. Det kan bare ikke lade sig gøre. Man må se i øjnene, at vi lever i en verden af suveræne stater, oven i købet af højst forskellig styrke. Vi har én med 1,2 mia. indbyggere, og vi har stater i FN med 50.000 indbyggere, og disse stater afgiver meget nødtigt mange beføjelser til noget internationalt organ.

Men så er der altså De Forenede Nationer. Det må vi nøjes med, og alle føler, at vi har brug for et styrket FN, men vanskelighederne er store, udfordringerne er store, billedet er broget.

Hvis vi ser på en række FN-operationer i de seneste år, kan vi konstatere, at Namibia var en succes. Cambodja kan blive en succes, men mere af held end af forstand; De Røde Khme-